

گروهی از ورزشکاران، ۴۳ کیلومتر را در کوه‌ها دویدند

به یاد قهرمانان لشکر ۷۷

۱۰

عیدگاه

گرفتند که این صعود را به یاد این سنگربانان انجام دهند.

● ۱۰ متر جلوترمان را نمی‌دیدیم

محمد بابایی، یکی از اعضای این گروه، می‌گوید: پس از ۷۵ دقیقه دوندگی سریع به قله قوچگر رسیدیم. باران می‌آمد و مه و باد زیادی بود. حتی ۱۰ متر جلوترمان را نمی‌توانستیم ببینیم و با کمک نرم افزاهای مسیریابی، طی مسیر می‌کردیم. اوادامه می‌دهد: به جاده مخابراتی که رسیدیم، دیگر مه تمام شد. بعد از آن به سمت ازغد و مایانات رفتیم و سرانجام به سنگ چین پشت قله زور رسیدیم.

در قله زو، در حالی که تعدادی از خانواده‌ها به استقبال کوه‌نوردان آمده بودند، بنری که روی آن نوشته شده بود «لشکر ۷۷ پیروز خراسان، افتخار مردم ایران» برافراشته می‌شود و در قاب دوربین‌ها قرار می‌گیرد.

بابایی می‌گوید: چون ارتشی‌ها دیر متوجه صعود ما شدند، نتوانستند به استقبالمان بیایند ولی ما به پاس قدردانی از آن‌ها این صعود را تقدیمشان کردیم. ناگفته نماند که چند بار تماس گرفتند و قدردانی کردند و حتی جویای احوالمان در مسیر بودند.

به گفته بابایی، این پیمایش، ۹ ساعت به طول انجامیده است و دوندگان در آن ۱۷۲۱ متر ارتفاع گرفته و ۲ هزار و ۵۰۶ متر فرود داشته‌اند.

و ۴۲ کیلومتری را در پارک ملت و مناطق کوهستانی دویده‌ایم. اوادامه می‌دهد: زمان جنگ من پسری یازده ساله بودم و به خاطر دارم که حصر آبادان چقدر ناراحت‌کننده و آزادی آن چقدر بزرگ و ارزشمند بود. وقتی تصمیم گرفتیم مسیر دیزباد نیشابور تا قله زو مشهد را از بین کوه‌ها بدویم، گفتیم این را به یاد ارتشی‌های لشکر ۷۷ پیروز خراسان انجام دهیم که نقش اصلی در آزادسازی آبادان داشتند.

● صعود به یاد رزمندگان

به عقیده حاجی اسماعیلی، ارتش، تربیون خاصی ندارد و اقداماتش آن‌طور که باید، دیده نمی‌شود. برای همین اعضای گروه به صورت خودجوش و بدون اینکه ارتشی باشند، تصمیم

فهمیده شهری مسیر را که از روی نقشه بررسی کرد، ۴۳ کیلومتر بود. تقویم هم با او یار شد و چهل و سومین سالروز شکست حصر آبادان را نشان می‌داد. این را به فال نیک گرفت و قرار شد کوه پیمایی مسیر دیزباد نیشابور تا قله زو مشهد را به یاد این روز انجام دهند.

رضا حاجی اسماعیلی همراه چهارده نفر دیگر، ساعت ۳ صبح از مشهد با مینی بوس به سمت نیشابور حرکت و ساعت ۵:۲۰، کوه پیمایی خود را از دیزباد نیشابور شروع می‌کنند. آن‌ها پس از دویدن این مسیر در کوه‌ها، پرچمی را به پاس قدردانی از سربازان و فرماندهان ارتش بر قله زو مشهد برافراشتند.

● خاطرات قدیم ما را یاد ارتشی‌ها انداخت

همه چیز از یک پیاده روی ساده شروع شد. قرار بود ورزش کنند تا سالم بمانند. کم‌کم که آمادگی بدنشان بیشتر شد، تصمیم‌های بزرگ‌تری گرفتند. آخرینش همین دویدن مسیر ۴۳ کیلومتری در کوه‌هاست. رضا حاجی اسماعیلی می‌گوید: ما بالغ بر ۱۵۰ نفر هستیم که به سرپرستی علی اصغر علیزاده تمرینات دوومیدانی انجام می‌دهیم. در این میان بعضی افراد گروه آمادگی بدنی بیشتری دارند و همراه آن‌ها مسیرهای ۲۰

امیررضا روزدار تاکنون ۱۳ مدال رنگارنگ از مسابقات استانی و کشوری کاراته دشت کرده است

پسر طلایی

● غیر از ورزش چه تفریح دیگری داری؟

بازی‌های کامپیوتری و ورزش در پارک را هم خیلی دوست دارم و بیشتر با امیرحسین شکوهی وقت می‌گذرانم که هم بهترین دوستم و هم پسرخاله‌ام است و تفریح و درس خواندن با هم است.

● درست را خوب می‌خوانی؟

درس برایم خیلی مهم است. در کنارش زبان انگلیسی هم یاد می‌گیرم. خانواده من بادرش شوخی ندارند و به شرطی می‌گذارند من به باشگاه بروم که درسم افت نکند.

● در محله و مدرسه چه امکانات ورزشی‌ای داری؟

پارک کنار خانه مان، امکانات ورزشی خوبی دارد. در محله باشگاه ورزشی کاراته هم داریم که بیشتر بچه‌های محله در آن عضو هستند. امکانات ورزشی مدرسه مان هم خوب است؛ هم زمین چمن داریم و هم میز تنیس. البته من دوست داشتم باشگاه رزمی هم در مدرسه داشته باشیم و به بچه‌ها آموزش بدهم.

● بزرگ‌ترین آرزوی ورزشی‌ات چیست؟

اینکه در آینده عضو تیم ملی کاراته بزرگ سالان ایران باشم. من امسال در مسابقات انتخابی تیم ملی نوجوانان نفر اول شدم و امیدوارم در مسابقات آسیایی حضور داشته باشم.

کاراته است و فکر می‌کنم پیشرفت خوبی در این رشته ورزشی داشته‌ام.

● تاکنون در این رشته چه مقام‌هایی کسب کرده‌ای؟

از تابستان سال ۱۴۰۱ در مسابقات استانی حضور دارم و تاکنون ۹ مدال طلای استانی و دو طلای کشوری به دست آورده‌ام که آخرینش شهرپور امسال در تهران برگزار شد و حکم انتخابی تیم ملی را داشت. یک مدال نقره و یک مدال برنز استانی هم دارم که از دیگر افتخارات من در ورزش کاراته است.

رضایاحی نوجوان رزمی کار محله رسالت، کلکسیون از مدال‌های رنگارنگ در رشته کاراته را کسب کرده است. باینکه یازده سال بیشتر ندارد، سیزده مدال طلا، نقره و برنز در سطح استانی و کشوری به ارمغان آورده که آخرینش، مدال طلای مسابقات انتخابی تیم ملی است که همین چند روز پیش در تهران برگزار شد. حالا امیررضا روزدار عضوی از تیم ملی نوجوانان در سبک «کن‌شین‌کان کاراته» است و امید دارد در مسابقات آسیایی حضور داشته باشد. او به درسش نیز اندازه ورزش اهمیت می‌دهد.

● چه شد به ورزش کاراته علاقه‌مند شدی؟

پدرم، نعمت... روزدار، سال‌هاست که مربی کاراته است. او از کودکی، من را با خودش به باشگاه می‌برد و همین موضوع باعث علاقه من به ورزش کاراته شد. او در خانه هم مربی من است و هم حریف تمرینی.

● به جز کاراته به ورزش دیگری هم علاقه داری؟

من فوتبال را به صورت نیمه حرفه‌ای بازی می‌کردم. سه سال عضو تیم شهاب خراسان بودم و در لیگ مشهد هم سابقه حضور دارم. اما حالا چهار سال است که همه فکر و ذکر و علاقه‌ام ورزش رزمی

۹